

[Ole Bjørn Kraft.]

skal fordeles, således som det iøvrigt altfor ofte alene har været socialistisk politik. Denne fordeling, sagde den højtærede statsminister, kan ske over prisstigninger, gennem rationeringer eller skatter, der nedsætter forbruget; men vi kan ikke undgå virkningerne af den mindre varetilgang. Statsministeren erklærede, at problemet var at fordele byrderne på en retfærdig måde, og her ville regeringen sætte ind for at skåne den dårligst stillede del af befolkningen.

Men sagen kan også udtrykkes på en anden måde. Regeringens politik fører til en forringet levestandard for den almindelige befolkning i landet, og regeringens eneste svar herpå er altså at fordele den af regeringens politik fremkaldte lavere levestandard på retfærdig måde. Når dette er en nødvendighed, som det var under krigen, er vi alle enige med statsministeren heri. Men var den rigtige politik i dag mon ikke at forhøje levestandarden, at tilrettelægge alt for en øgelse af landets produktion og eksport ved at sikre, at vort omkostningsniveau muliggjorde konkurrence med udlandet, og gennem en økonomisk politik, der ikke bringer os i modsætning til bestræbelserne for at frigøre handelen i Europa, at søge en naturlig tilpasning til de nye vilkår gennemført? Regeringen vil ikke høre tale derom. Ved slutningen af denne rigsdagssamling synes regeringen kun at have højere priser, flere rationeringer og restriktioner og øgede skatter at byde befolkningen.

Det er klart, at så langt som landet efterhånden er kommet ud, kan vi ikke tilvejebringe sundere økonomiske forhold, uden at befolkningen må give afkald. Det er vor opfattelse, at man må opføre med at skabe kunstig købekraft og i stedet føre en økonomisk politik, der genskaber tilliden til pengenes værdi og åbner muligheden for et prisfald. Vi erkender klart og ligetil, at også denne politik i en overgangsperiode vil medføre alvorlige afsavn for befolkningen, men den åbner udvej for en bedre fremtid.

Regeringen har ikke manglet advarsler overfor følgerne af sin politik. Jeg ser ganske bort fra de advarsler, vi har fremsat. Statsministeren har højtideligt erklæret, at der går ikke nogen bro mellem ham og os, og selvom den moderne teknik har mange hjælpemidler, er det svært at råbe hinanden op, når man står på hver sin side af en kløft. Men, højtærede regering, går der ingen bro til banken ved Holmens Kanal? Måske betragtede regeringen den tidligere socialdemokratiske finansminister og nationalbankdirektør, hr. Bramsnæs, der var enig med

de konservative, som en mand, der desværre var blevet reaktionær med årene, og kunne derfor fejle hans advarsler til side. Men således kan man vel ikke betragte den nye nationalbankdirektør, hr. Koed, en højt kvalificeret socialdemokrat, der, så snart han fik ansvaret for banken, råbte vagt i gevær. Disse to højt respekterede socialdemokrater indser i kraft af deres stilling, at landet trænger til en ny økonomisk politik. Vi har mange gange i den sidste tid drøftet de økonomiske problemer her i salen, og jeg skal ikke gentage synspunkter, som har været så udførligt fremsat under tidligere debatter, men jeg vil ved denne lejlighed endnu en gang advare imod at lukke øjenene for de truende tegn og lade hver dag have nok i sin plage.

Medens i samlingen 1948—49 Danmarks tilslutning til Atlantpagten var den store politiske begivenhed, blev i denne samling vedtagelsen af rammeloven for den nye forsvarsordning den naturlige fortsættelse heraf. Vi står nu overfor konsekvenserne af vor afgørende beslutning om ændringen af vor udenrigspolitik. Det har for os været et forsonende træk ved denne regering, at den har taget disse beslutninger, og det er mit håb, at det samarbejde, som på disse områder består mellem socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, vil blive fastholdt udover alle indrepolitiske begivenheder og modsætninger. Disse tre partier har forpligtet landet og har dermed påtaget sig ansvaret for, at denne politik bliver ført igennem, og derfor kan ingen af os unddrage sig ansvaret for at drage konsekvenserne af den.

Vi må her desværre undvære støtte fra to andre demokratiske partier. Det er blevet klart, at ingen af dem, hverken retsforbundet eller det radikale venstre, selvom de accepterer det nye grundlag for landets udenrigspolitik, vil være deltagere i de foranstaltninger, som bliver en nødvendig følge deraf. Disse to partier påtager sig dermed et stort ansvar. Hvis man ikke fører denne nye udenrigspolitik helhjertet igennem, vil man, mod sin vilje antagelig, komme til at tjene kræfter, som man i virkeligheden ikke ønsker at række hånd til.

Vi står her kun ved en begyndelse. Den kommende tid vil stille os overfor mange beslutninger. Lad mig blot nævne, hvor nødvendigt det er, at de rammer, vi nu har skabt for forsvaret, hurtigt bliver fyldt med indhold. Jeg tilsiger mit partis loyale medvirken til, at forsvarsministeren ved næste rigsdagssamlings begyndelse kan forelægge tinget forslag til love om de områder af forsvaret,